

నిజమూర కృష్ణా...!

- కమలాగౌరయత్రిక్రొవ్విడి చెనిమెళ్ళ

(గత సంచిక తరువాయి)

ఇంటికి ఫోన్ చేయాలన్నా, లెటర్ రాయాలనీ అడిగినా చాలా చికాకుపడి, విసుక్కునేవాడని మాత్రం తెలుసు. ఎప్పుడైనా ఒకసారి తనే ఫోన్ చేసిచ్చి ఓ పదినిమిషాలు మాట్లాడనిచ్చి తీసేసుకునేవాడు. పుట్టింటివారికీ, అత్తింటివారికీ దూరంగా, అలా వున్నందుకు కాస్తంత బాధపడుతున్నట్టే కనిపించేది అలాంటి సందర్భాల్లో. ఎక్కువ శాతం తన బాధ బయటపెట్టేది కాదు. కాకపోతే, చిన్న చిన్న మాటల్లో మాకు అర్థమయ్యేది" చెప్పిందావిడ.

బాధని బయటపెడితే అది తులసి ఎందుకవుతుంది? ఎప్పుడూ మౌనంగానే ప్రతీ చిన్నా, పెద్దా ఇబ్బందులని తనలోనే దాచేసుకునే మా తులసి చివరకి తన గుండె గుప్పిట్లో ఏ నిప్పు దాచుకుంద, .అది చివరికి ఏ దావాగ్నిగా మారి ఆమెని నిలువునా దహించేసిందో. ఆ విషయం తెలియకే కదూ మేం ఇలా వెతుక్కుంటూ తిరుగుతున్నాం.

బాధగా అనుకుని, ఆవిడ మాటలమీద దృష్టి పెట్టాను.

"మరిది పెళ్ళని తన భర్త వెళ్ళుంటాడేమో అని ఊహించుకుని తను అలా ఒక్కతే వెళ్తున్నప్పుడే మాకనిపించింది, ఏదో ప్రాబ్లెమ్ అయితే వుంది, లేదంటే నెలలునిండిన అమ్మాయిని ఒంటరిగా వదిలి అలా ఎలా వెళ్ళిపోతాడు ఏ భర్తైనా, కనీసం కబురు కూడా చెయ్యకుండా, ఓ ఫోన్ కూడా లేకుండా అని అనుకున్నాం. తన దగ్గర కనీసం ఓ సెల్ ఫోన్ కూడా వుంచకపోవడం వింతగా అనిపించేదిగానీ, వాళ్ళ పరిస్థితులేంటో అనుకుని ఎప్పుడూ అడగకుండా వూరుకున్నాం.

కారణాలేవైనప్పటికీ అన్నాళ్ళూ ఆమె వున్నదీ, మా ఇంట్లో కలిసి కాపురం చేసింది తన భర్తతో కాదూ, పరాయివ్యక్తితో, అంటే మాత్రం నమ్మలేకుండావున్నాం. చాలా అసహ్యంగా అనిపిస్తోంది, ఆమెనంతగా నమ్మినందుకు. కానీ, ఆమె గురించి తలుచుకుంటే ఎందుకో ఆమెని పూర్తిగా అసహ్యించుకోనూ లేకపోతున్నాం. బహుశా మీరన్నట్టు ఏదో బలమైన కారణంవుండివుండచ్చేమో?" ఆగింది కాస్తంత బాధగా.

"ఎంత బలమైన కారణం వుంటే మాత్రం" హఠాత్తుగా మాట్లాడింది అప్పటివరకూ మౌనంగావున్న త్రిపాఠీ గారి తల్లి, అప్రయత్నంగా ఆవిడ వైపు చూసాం.

"ఎంత పెద్ద కిలాడీ కాకపోతే అన్నాళ్ళూ, వేరేవాడితో కాపురం చేస్తుంది ? భయపెట్టి, బెదిరించి, లేదా ఆశ చూపి ఎవ్వరూ అన్నాళ్ళపాటు ఓ ఆడదాన్ని కట్టివుంచలేరు. దానంతట అది కోరి కోరి వస్తే తప్ప" అన్నదా ముసలావిడ.

శ్యామ్ తలవంచుకున్నాడు. అభావంగా చూశాను. నా చేతిలో వున్న రికార్డర్ ఎంత నిర్వికారంగా పనిచేసుకుంటూ పోతోందో, నేనూ అంతే మెకానికల్ గా నోట్ ప్యాడ్ లో నాలుగు ముక్కలు రాసుకుని వాళ్ళవైపు చూసి అడిగాను, "వారి కోసం ఎవరైనా వచ్చేవారా, స్నేహితులూ, బంధువులూ?"

"బంధువులంటే ఎవరూ రాలేదు గానీ, అప్పుడప్పుడూ నలుగురైదుగురు స్నేహితులొచ్చేవారు."

"ఫ్యామిలీస్ తోనా?"

"లేదు. అతను ప్రతినెలా షాపు కోసం సరుకులు తీసుకొచ్చినప్పుడు తోడుగా వచ్చేవారు, విడిగా రాగా చూసిన గుర్తులేదు."

"ఎవరిపేరైనా, వివరాలైనా?"

"లేదు, ఏదో చూసి ఓసారి పలకరించడం తప్ప పరిచయంలేదు" చెప్పారు త్రిపాఠీగారు.

ఇంకేం అడగాలో అర్థంకాలేదు, చుట్టుపక్కల ప్రశ్నించాం. అందరి దగ్గరా అదే జవాబు. ఒకరిద్దరు కాస్త విమర్శిస్తే, మరి కొందరు చాలా అసహ్యంగా మాట్లాడారు. అందరికీ ఒకటే కోపం. భార్యాభర్తల్లావుంటూ తామందర్నీ పూర్వీ చేసారు అని. తులసి చనిపోయింది కాబట్టి కొంతమంది ఆ జాలి వల్ల ఏమీ అనలేక వూరుకున్నారని అర్థమైంది.

వాళ్ళు వుండి వెళ్ళిన వాటా చూశాము. వెనకవైపు పెరడునిండా పచ్చటి పూల మొక్కలు, చూడగానే అర్థమైంది తులసి వుండి వెళ్ళిన చోటనీ. తులసి వదిలి వెళ్ళిన తోటనీ.

ఒక్కోమొక్క ముందూ ఆగి చూసి కదులుతున్న నన్ను చూసి త్రిపాఠీగారు అన్నారు, "మీకూడా మొక్కలంటే ఇష్టమా?" అంటూ.

తలూపాను.

ఇల్లు చిన్నదే. ఖాళీగా వుండడంతో మరింత విశాలంగా కనిపిస్తోంది. పోలీసులు తీసుకెళ్ళగా మిగిలిన సామాన్లు పడేసి ఇల్లు ఖాళీ చేయించి కడిగించేసామని వారు చెప్పారు.

ఇక ఇక్కడ కూడా తెలుసుకోవలసినది ఏమీ కనిపించలేదు. త్రిపాఠీగారి ఫోన్ నంబర్ తీసుకుని బస్టాండుకి నడిచాము.

మాకు కోమల్ భర్త వేరే వూరు వెళ్ళడంతో అతనితో మాట్లాడడం కుదరలేదు. ఇక ఎక్కువ టైమ్ లేదు. నాన్నా వాళ్ళూ నా పెళ్ళి ముహూర్తం దగ్గరపడుతోందీ, తిరిగిరమ్మంటూ కంగారు పెడుతున్నారు. వారంలో అంతా తెలుసుకోగలిగితే సరే. లేదంటే పెళ్ళి వాయిదా వేయక తప్పేటట్టులేదు. చూడాలి ఏం చేయగలమో?

"సో.. వాట్ నెక్స్ట్?" అడిగాడు శ్యామ్.

"జగదీష్ ప్రకారం తను బిజినెస్ పెట్టడానికి వెళ్ళిన చోటికి వెళ్తున్నాం" చెప్పాను. అయోమయంగా చూసాడు శ్యామ్.

"పర్సన్?"

"జగదీష్ గురించి ఏమైనా తెలియవచ్చు.చూద్దాం" సాలోచనగా చెప్పాను.

మాతా టేక్లి. ఆ ప్రాంతానికి వెళ్ళడం నిజంగానే చాలా కష్టమైంది. పక్కన వున్నన టౌన్ వరకూ ట్రైన్ లో. తర్వాత బస్ లో. మరి కొంత దూరం కాలి నడక.

బాగా చల్లటి ప్రాంతంలో, దట్టమైన అడవుల్లో ఎప్పట్నుంచో వున్నా భక్తుల రాకపోకలతో ఇప్పుడిప్పుడే ఫేమస్ అవుతున్న కాళీమాత గుడి అది.

పురాతనమైన ఆలయప్రాంగణం, బయట కొన్ని షాపులు, ఓ చిన్న టీ బడ్డీ, దూరంగా అక్కడొకటి, అక్కడొకటి చప్పున ఓ పాతిక, ముప్పై ఇళ్లు తప్ప మరేమీ లేని అటవీప్రాంతం అది.

"ఇంత రిమోట్ ప్లేస్ లో ఇక్కడేం బిజినెస్ డెవలప్ చేద్దామని వచ్చాడు?" తెల్లబోతూ అన్నాడు శ్యామ్.

"మ్... ఏమో? ఇప్పుడు చాలా ఫేమస్ అయిన పుణ్య క్షేత్రాలన్నీ ఒకప్పుడు ఇలా వున్నవే కదరా అలా ఆలోచించాడేమో?" అన్నాను.

"మైట్ బీ ", భుజాలెగరేస్తూ తేలిగ్గా అన్నాడు.

అక్కడ జగదీష్ షాప్ ని ప్రస్తుతం నడుపుతున్న వ్యక్తిని కలిసాము. అతని పేరు సావంత్ గుప్తా. అతన్ని అడిగాం వివరాలకోసం, జగదీష్ తమ్ముడు వచ్చి కొంత డబ్బుతీసుకుని ఆ షాపు తనకి అమ్మేసి వెళ్ళిపోయాడని చెప్పాడు. మేము ఢిల్లీ నుండి వస్తున్నాము సహారా నుండి అనగానే మాకు తెగ మర్యాదలు చేసాడు.

కాసేపటికి అర్థమైంది మాకు, ఆ మర్యాదల వెనుక సంగతి. అతను మమ్మల్ని సహారా అనే టీ.వీ. ఛానెల్ నుండి వస్తున్నాం అనుకుంటున్నాడని. అంతా టీ.వీ. ఛానెల్ మహత్యం అని. మేము కూడా క్లారిఫై చేసే ప్రయత్నం చేయలేదు, బై హుక్ ఆర్ క్రుక్ వీలైనంత ఇన్ఫర్మేషన్ రాబట్టడమే మాముందున్న ధ్యేయం ఇప్పుడు.

బనారస్ లో కొంచెమన్నావిన్నారు విమెన్స్ ఆర్గనైజేషన్, అదీ అని చెప్పే ఇక్కడ కనీసం చెవుల్లో కూడా వినరు, టైమ్ వేస్ట్ అని చెప్పి, ముందే అవతలకి పొమ్మంటారు, నో డౌట్. గ్యారంటీగా. సో ప్రస్తుతం ఆ టీవీ ఛానెల్ పేరే మా సేవియర్.

జగదీష్ షాప్ ఐడియా, వెరైటీగా బాగుంది., పూజ సామాన్లు అమ్మే చిన్న, చిన్న షాపులు ఇలాంటి పుణ్యక్షేత్రాల్లో చాలానే వుంటాయి, కాకపోతే ప్రసాదాలే కాక, వాటిని భక్తులే స్వయంగా తయారు చేసుకోవడానికి కావలసిన గిన్నెలూ, నైవేద్యాలు పెట్టుకోవడానికి సామాన్లు వగైరాల దగ్గరనుండీ, అన్నీ సప్లై చేసే షాపు అతనిది.

ఎవరికైనా కావలసివస్తే వీళ్ళే శుచిగా తయారు చేసి ఇస్తారట కూడా. గుడి నుండి పర్మిషన్ కూడా తీసుకున్నారు. దాంతో భక్తులు కూడా ప్రసాదాలకే కాక, చుట్టుపక్కల బస చేసినప్పుడు భోజన ఏర్పాట్లకు కూడా వీరిపై ఆధారపడుతుంటారు. అందువల్ల ఆదాయం బానే వుంది, పోను, పోను ఇంకా బాగుంటుంది అని వారి ఆశ.

మంగళ-శుక్రవారాలూ, అమావాస్య, పౌర్ణమిలప్పటి ప్రత్యేక పూజల రోజుల్లో బాగా రద్దీగానే వుంటుందిట ఈ క్షేత్రం.., మిగతా రోజుల్లో జనసంచారం బాగా తక్కువ. సాయంత్రంవేళల్లో అయితే మనిషిజాడే వుండదు బయట, ఉన్న కొద్దిపాటి ఇళ్ళల్లో జనాలూ గూటికి చేరిపోతారు అడవికదా చుట్టూ అనే భయానికి అంటూ అక్కడి విశేషాలు చెప్పుకొచ్చాడతను.

తొందర్లోనే ఆ క్షేత్రం ఎంతో ఫేమస్ అవుతుందనీ, ఎందరో దర్శనానికి వస్తారనీ, జగదీష్ చెప్పేవాడని కూడా అతని మెన్నన్ చేసాడు. జగదీష్ ఊహించినట్టే ఇప్పటికే సంవత్సర కాలంలోనే భక్తుల రాక రెండితలైందనీ, త్వరలోనే ఇంకా పెరుగుతుందనీ చెప్పాడు.

మా చేతుల్లో ఓ రెండు ఎండిపోయిన వడా-పావ్ లు పెట్టి., కాసేపట్లో వంటచేసే వ్యక్తి వస్తాడనీ, మేము దర్శనం చేసుకునివచ్చేవరకూ వంట రెడీ అవుతుందనీ ఉత్సాహంగా హామీ ఇచ్చాడు."

జగదీష్ గురించి మరిన్ని వివరాలు తెలుసుకోవాలంటే ఆ రోజు అక్కడ గడపడం కంపల్సరీ అని భావించి ఆ వడాపావ్ లే కష్టపడి తిన్నామనిపించాము. అతని మాట ప్రకారం అక్కడే ఫ్రెష్ అయ్యి దర్శనానికి కూడా కదిలాము.

మేం తిరిగొచ్చేసరికి మాట ప్రకారం సావంత్ డిన్నర్ రెడీ చేయించాడు. భోజనం మాత్రం బాగుంది. టిపికల్ నార్త్ ఇండియన్ ట్రెడిషనల్ ఫుడ్. భోజనం చేసి రాత్రికి అక్కడే వుంటామని చెప్పడంతో మాకో రెండు ఫోల్డింగ్ బెడ్స్ ఇవ్వబడ్డాయి. వాటిని అక్కడవున్న హాల్ లాంటి గదిలో ఓ పక్కకి పరుచుకున్నాం. సావంత్ కూడా మాతో పాటే మరో పక్కగా వున్న బెడ్ మీద కూర్చున్నాడు.

"మీరు రోజూ రాత్రిళ్ళు ఇక్కడే పడుకుంటారా సావంత్ ?" మాటలు కలుపుతూ అడిగాడు శ్యామ్.

"హా.. రమ్ వున్న రోజుల్లో ఐతే ఇక్కడే వుంటాను. లేని రోజు ఇంటికి వెళ్ళిపోతాను. ఇక్కడ ఫోన్ సిగ్నల్ కూడా సరిగ్గా రాదు. మనుషులు కనపడకుంటే టీ.వీ, రేడియోలతో ఎంతసేపని వుంటాం చెప్పండి. అలా ఉండడం కష్టం. అందుకే పని వుంటేనే వుంటాము." చెప్పాడు.

"జగదీష్ ఎక్కడవుండేవారు?" అడిగాడు శ్యామ్.

"ఇక్కడే. మాలాగా ఆయన వేరే ఇల్లు తీసుకోలేదు. ఫ్యామిలీ షిఫ్ట్ చేయలేదు. సెటిల్ అయ్యాకే ఫ్యామిలీని తీసుకొస్తానని చెప్పేవారు. ఈ బెడ్, అల్మారు, ఆ సామాను కూడా ఆయనవే" తాను కూర్చున్న పరుపు, చుట్టూ వస్తువులు చూపుతూ చెప్పాడు.

ఉలికిపడి చూశాను. పరిశీలిస్తే ఏమైనా వివరాలు దొరకొచ్చా? నా కుతూహలాన్ని దాచిపెడుతూ అడిగాను "అప్పుడప్పుడంటే పర్లేదుగానీ, రోజూ ఒంటరిగా ఇక్కడే వుండాలంటే కష్టమే.. ఎలా మేనేజ్ చేసేవాణ్ణో కదూ!", యధాలాపంగా అన్నట్టు అన్నాను.

"అదేసార్ మేమూ చెప్పిచూసాము, గుడి పూజారులకీ, లోకల్ గా వుండేవారికీ అయితే వారి కుటుంబాలు ఇక్కడే కాబట్టి అలవాటే. మాలా బతుకుతెరువుకోసం వచ్చినవారికి కష్టమే. నేను అలహాబాద్ నుండివచ్చాను. జగదీష్ బాబు బనారస్ నుండి. అంత పెద్ద నగరం నుండి వచ్చి ఇలాంటి చోట ఎలా వుండేవారో ఆయనకే తెలియాలి. పోనీ, అంత కష్టపడి వున్నందుకు ప్రయోజనమూ దక్కలేదు" నిట్టూర్చాడు.

"మీరుసరే, అతని తరపువాళ్ళు వచ్చినప్పుడైనా చెప్పలేదా, ఇలా ఒంటరిగా ఎందుకనీ" వింతగా చూస్తూ అడిగాను.

"ఎవరూ వచ్చేవారు కాదు సాబ్ " చెప్పాడు సావంత్.

తెల్లబోయి చూసాను, "ఎంటి కనీసం స్నేహితులు కూడా వచ్చేవారుకాదా? అదేమిటి?"

"అదే సాబ్. చిత్రమైన మనిషి. ఆ ఫ్రెండ్ వచ్చినప్పుడే అతనితో కలిసి బయట ఊరికి వెళ్ళి కావలసిన వస్తువులు తెచ్చుకుని వచ్చేసేవాడు. తరువాత తెలిసింది, కనీసం ఇంటికి ఫోన్ కూడా చేసేవాడు కాదుట. చూడండి. ఏదో టీవీలో చూపించే క్రైమ్ సీరియల్స్ లోలాగా ఈయన్ని ఇక్కడ పెట్టి ఎవడో అక్కడ ఇతని పెళ్ళాన్ని లైన్లో పెట్టేసాడు.

ఏదో సాధించి, ఉద్ధరించి అప్పుడు తనవారి ముందుకెళ్ళాలని పెద్దపెద్ద కలలు కన్నాడు, మొదటికే మోసంపచ్చింది. ఇంతకుముందువున్న పరువు కాస్తా కూడా పోయి రోడ్డునపడ్డాడు. మొత్తానికి ఆ దుర్మార్గులిద్దరూ కలిసి ఇతన్ని గాడిదని చేసారు. అసలు వాళ్ళూ", అంటూ రెండు, మూడు నీచమైన నాటు తిట్లతో పూర్తిచేసాడు తన సెంటెన్స్.

గుండె భగ్గున మండి కోపం ముంచుకొచ్చింది ఆ తిట్లు వింటూనే, కానీ, తప్పక నిగ్రహించుకున్నాం. కాసేపు వేరే సంగతులూ, గుడి విశేషాలూ మాట్లాడాకా, వారిద్దరూ నిద్రలోకి జారుకున్నారు.

కాసేపు నిద్ర పట్టించుకోవడానికి ప్రయత్నించి సాధ్యంకాక, బెడ్ మీదనుంచి లేచి బయటకి నడిచాను. షాపు మెట్లమీద కూర్చుని గుడివైపు చూడసాగాను. గుడి బయటన్న ఒక్క స్ట్రీట్ లైటూ, షాపుల బయట మినుకుమనే చిన్న, చిన్న బల్బులూ తప్ప ఏమీ లేవక్కడ. కాస్త దూరంలో గుడిలోపలవైపుగావున్న రెండుమూడు వాటాల్లోని పూజారుల ఇళ్ళల్లోంచి వినిపిస్తున్న గిన్నెల చప్పుడు కూడా కాసేపట్లోనే సద్దుమణిగింది. ఆ నిశ్శబ్దంలో, చిరుగాలి సడి, ఎండిన ఆకులు కదులుతున్న చప్పుడు, ఎక్కడో లీలగా వినిపిస్తున్న రేడియో సౌండ్ తప్ప ఏ సవ్వడీ లేని ఆ ప్రదేశాన్ని గమనించసాగాను.

ఇలాంటి చోట, దాదాపు ఏడాదిన్నరపాటు, కుటుంబానికీ, స్నేహితులకీ, సరదాలకీ, సంతోషాలకీ దూరంగా గడిపిన జగదీష్ గురించి ఆలోచించసాగాను.

తన సొంత బిజినెస్ డెవెలప్ చెయ్యాలనే అతని కోరిక అంత తీవ్రమైనదా? ఓన్లీ దాని కోసం ఇంత కష్టపడ్డాడా? మరి అతని కుటుంబం ఎందుకంత వ్యతిరేకించింది? ఎందుకు అతన్ని ఒంటరివాణ్ణి చేసింది విషయంలో? ఎందుకు ఎవరిమీదో తన పెట్టుబడికి ఆధారపడల్సివచ్చింది? ఒకవేళ అందుకోసమే అతను, తెలిసీ, కావాలనే తులసిని ఏదైనా దారుణమైన వ్యవహారంలో ఇరికించీ, బెదిరించీ తన ఎవరితోనైనా పంపలేదు కదా? తుళ్ళిపడి తల విదిల్చాను.

ఛ ఏమిటిలా ఆలోచిస్తున్నాను. ఐనా ఏమో? ఎదగాలనే వ్యామోహం అతన్ని ఎంతకైనా తెగించేలా చేయలేదని గ్యారెంటీ ఏంటి? నాకు తెలిసినది తులసి మాత్రమే. జగదీష్ కాదు. సో హీ కెన్ బీ లైక్. లైక్ ఎనీథింగ్ ఫ్రమ్ ఏన్ ఏంజెల్ టూ ఎ బీస్ట్ చూడాలి. ఐనా తులసి విల్లింగ్ గానే అక్కడుందనే విషయాన్ని నేను విస్మరించకూడదు. కాకపోతే తులసి పిచ్చిదైతే కాదు కదా అలాంటి డీల్స్ ఒప్పుకోవడానికి, అనుకుంటూ, ఆలోచిస్తూ అలసటగా కళ్ళుమూసుకుని గోడకి జారబడ్డాను.

ముద్ర గుర్తొచ్చింది. తనతో మాట్లాడాలని బలంగా అనిపించింది. కానీ సిగ్నల్ లేదు. మెయిన్ రోడ్ వరకూ వుండదు. వెళ్ళే ఓపిక ఏమాత్రంలేదు. చీకట్లో నాకు దారీ తెలీదు..

ముద్ర ఎలావుందో? పాపం, తను అందర్నీ ఎలా సమాధానపరుచుకుంటోందో? కొద్ది రోజుల్లో పెళ్ళి పెట్టుకుని నేను చేస్తున్న ఈ పనిని ఎవ్వరూ హర్షించరు. తెలుసు. కానీ, లక్ష్మీగా ముద్ర అర్థంచేసుకుంది కాబట్టి సరిపోయింది. లేదంటే నేనింత హాండిల్ చేయగలిగి వుండేవాడినా?

శ్యామ్ వైపు చూసాను. ప్రశాంతంగా నిద్దురపోతున్నాడు, పాపం, కొత్తగా పెళ్ళైనవాడు, హాయిగా ఎంజాయ్ చెయ్యాలన్న టైమ్ లో ఇలా. కేవలం ప్రీతి సపోర్ట్ చేయబట్టేగా వాడుకూడా ఇక్కడున్నాడు. అడుగడుగునా మగవాడికి స్త్రీ సపోర్ట్ దొరుకుతూనే వుంటుంది, కానీ ఇదే ఓ స్త్రీకి? గడపదాటాలంటే ఎన్ని ఆంక్షలు దాటాలి, ఎన్ని ప్రశ్నలకు జవాబుదారీ వహించాలి.

అమెకి సమాజం నుండీ, కుటుంబంనుండీ మగవాడితో సమానంగా కాకపోయినా మినిమమ్ సపోర్ట్ అయినా దొరుకుతోందా?

ఒకవేళ సపోర్ట్ లేకున్నా ముందుకు సాగిన ఏ స్త్రీకైనా కనీస గౌరవం దక్కుతోందా?

యత్ర నార్యస్తు పూజ్యంతే. అంటూ నీతిని, నియమాల్ని ప్రపంచానికి నేర్పిన దేశంలో ఈరోజు నిజంగా స్త్రీ గౌరవింపబడుతోందా?

ముద్రా నువ్విక్కడుంటే బాగుండేది. రియల్లీ.

నేను ఇదంతా సాల్వ్ చేసుకుని వెళ్ళినరోజు అందరికంటే ఎక్కువ సంతోషించేది తనే. నాకు తెలుసు.

కానీ, నేను సాల్వ్ చేయగలనా? అసలు తులసిగురించి ఏమైనా తెలుసుకోగలనా? తను తప్పుచేయలేదని నేను నమ్మితే చాలదనీ, అందరూ నమ్మాలన్న ఈ నా ఆశ అత్యాశ ఐతే కాదుకదా?

"కృష్ణా! ఎలావున్నావ్?", సున్నితంగా నన్ను ఎవరో తడుతూలేపుతున్నారు. అతి కష్టంమీద కళ్ళువిప్పాను. ఏదో టన్నుల కొద్దీ బరువుమోపిన నొప్పి నా రెప్పల్లో. ఎదురుగా చిరునవ్వుతో కూర్చుని వున్నారో వ్యక్తి.

"మీరు..మీరు..", అస్పష్టంగా గొణిగాను.

"రాత్రంతా బయటే పడుకుండిపోయావు. చలిగాలికి జ్వరంతగిలింది. అంతే. అయినా ఏంటీ కంగారు. చెప్పా? ఓ ఆడపిల్లకి న్యాయం జరుగదేమోనని కంగారుపడుతున్నావా? నీ ప్రయత్నం నువ్వు చెయ్యి. ఫలితం దైవాధీనమేకదూ.. కృష్ణుడి పేరుపెట్టుకున్నవాడివి, గీతా సారం నీకు వేరొకరు చెప్పాలా కృష్ణా?" మృదువుగా ప్రశ్నించారాయన.

"అందరూ గ్రహించి, ఆచరించగలిగితే ఈ లోకం ఇలాఎందుకువుంటుంది చెప్పండి " అన్నాను వేదనగా. ఆయన చిన్నగా నవ్వారు. ఆ నవ్వు నాకెందుకో చురుక్కుమని గుచ్చుకున్నట్టుకాగా బాధగా కళ్ళుమూసుకున్నాను.

"కృష్ణా. రేయ్. కృష్ణా.." శ్యామ్ పిలుపుతో దిగ్గున లేచి కూర్చున్నాను. చుట్టూ చూసాను. మెట్లమీదున్నాను. పక్కన శ్యామ్.

మరోసారి చుట్టూ చూశాను.

"ఆయనేరీ?" అడిగాను.

"ఎవరూ?ఎవరూలేరే?" అడిగాడు శ్యామ్.

మరోసారి చుట్టూ చూసాను. " ఓహో.. గాడ్.. కలగన్నానా. లేక గాడ్ నే కన్నానా?" అస్పష్టంగా అన్నాను.

బిత్తరపోయి చూశాడు శ్యామ్.

"వ్యాట్. గాడ్ ని కనడమేమిట్రా?"

"ఐ.. మీన్.. మెన్స్.. చూశానా అని. ఇట్ సీమ్స్ సో రియల్" కళ్ళ నులుముకుని మరోసారి చుట్టూ చూశాను.

నాలోవున్న అలజడి నా ముందొక దైవమై నిలబడిందా? లేక అదంతా నా భ్రమా?

"కృష్ణా" నెమ్మదిగా పిలిచాడు శ్యామ్.

"నీ మీద చాలా స్ట్రెస్ పడుతున్నట్టనిపిస్తోంది, వెళ్ళిపోదామా? ఒక్కసారి ఆలోచించు" నా భుజం మీద చేయుంచి నిదానంగా అడిగాడు

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments